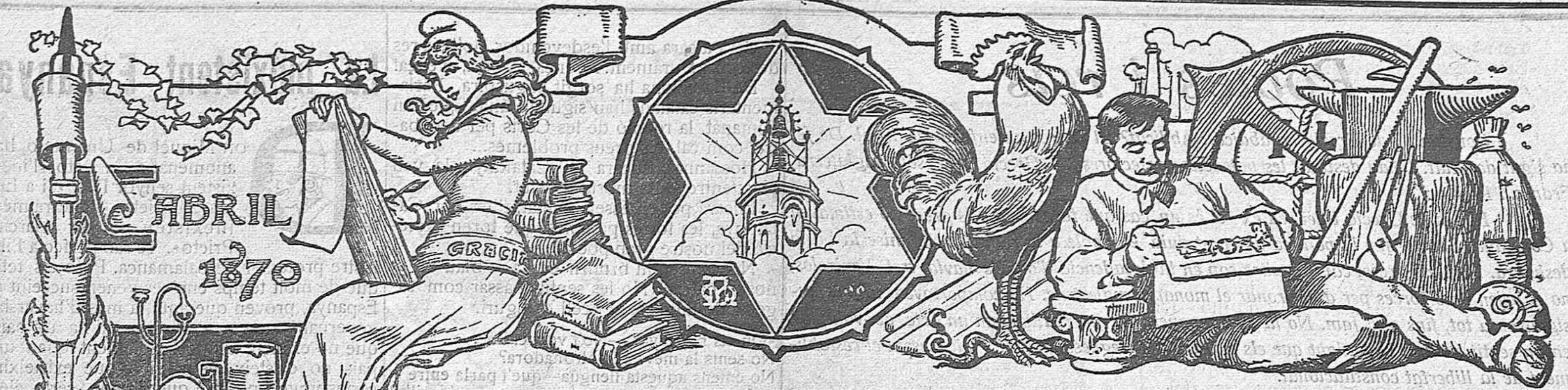

10/38

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

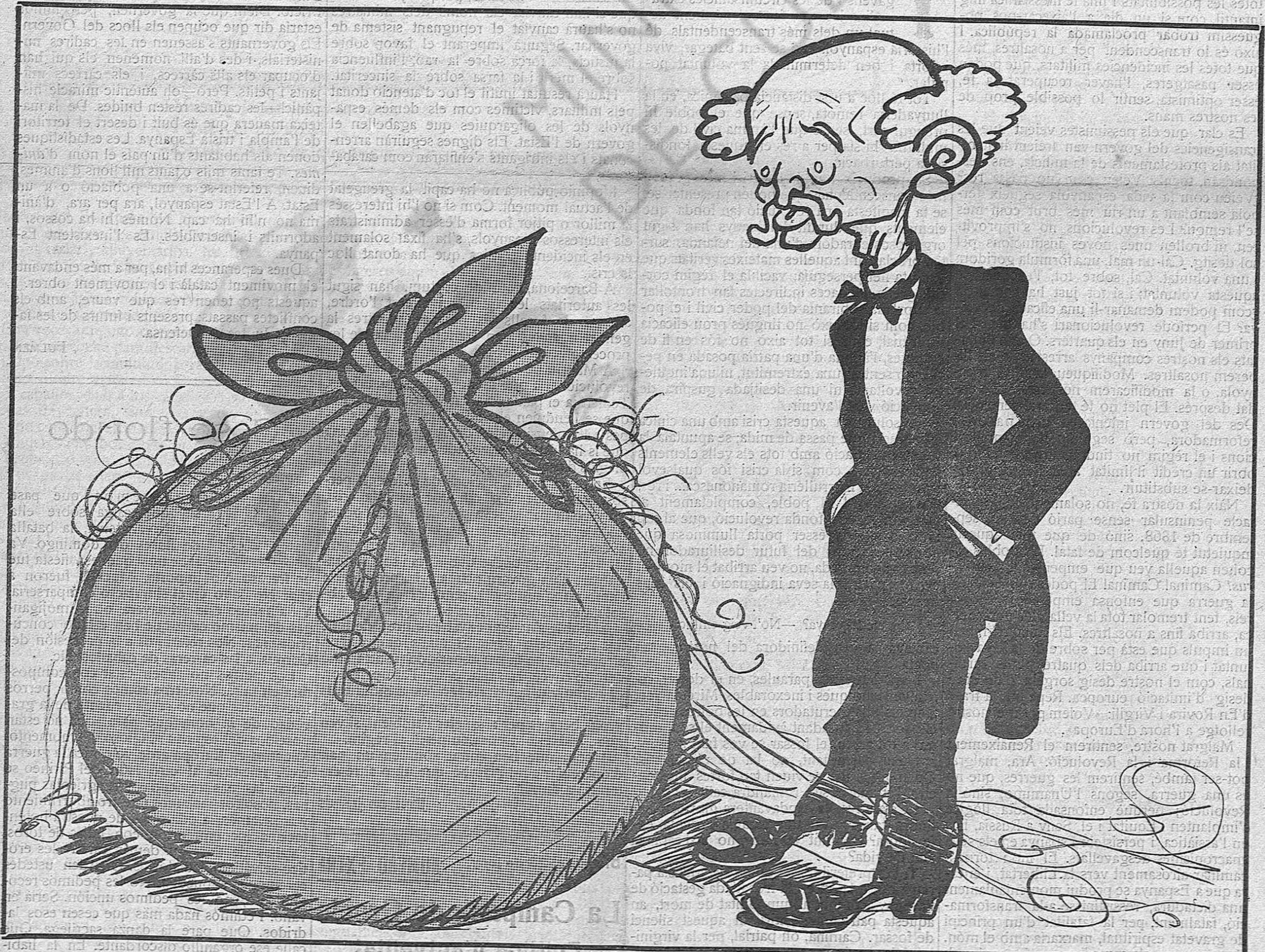
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL "LÍO" DE LA SITUACIÓ

En Dato. — Qualsevol endavina el que hi ha, a dintre d'aquest farcell!...

Després de l'abdicació d'En Constantí

- Veus?... Ja ha saltat un altre rei.
 — I què vol dir això?
 — Carai!... Això de que vagin saltant els reis sempre és una bona senyal...

difuntos del día, para ir a hacer ruido delante de sus casas. La familia dolorida, para hacerlos callar y ahuyentarlos, les tira unas perras. Pero, si la farsa se repite y se ponen pesados, no falta quien les suelta una maceta o los echa a escobazos. Miremos que a nosotros no nos suceda esto.

Hay veces que uno querría ir en el pescante de un coche para descargar sin piedad el látigo sobre la multitud, para repartir trailazos a diestro y siniestro. Para fustigar, no a los caballos, sino a los caballeros, no a las bestias de collera, sino a las bestias de collar, de collar de diamantes. Los hombres y las mujeres hay ocasiones en que superan en brutalidad y en bestialidad a los brutos. Esta es una de ellas.

En París hubo que cerrar, hace poco, de orden gubernativa, la «Opera», porque la primera noche que se abrió, inundó los palcos y las butacas un río de riqueza improvisada, de lujo provocador y de carne desnuda. Aquí habrá que clausurar el Paseo de Gracia. Habrá que aplastarles la garganta a las bocinas de los insolentes automóviles. Las trompetas de esos vehículos son demasiado molestas, son demasiado escandalosas. Van pregonando por ahí desaforadamente que sus groseros amos, que los animales que los montan, acaban de hacerse ricos. Sobre los obedientes monstruos de charol y de goma, al lado de la gorda mujer que ayer era su querida y su criada, al lado de la hija enamorada del brillante *chauffeur*, van los tejedores de lana y de algodón, los exportadores de patata temprana, los fabricantes de electricidad, de fuerza y de luz, los navieros, los mineros, los burgueses crasos y bastos.

Ayer todos estaban en quiebra, todos estaban a dos dedos del crac. Unos debían las máquinas. Otros debían el almacén. Otros tenían pignoradas hasta las uñas. Pues ya es suya la fábrica. Ya se han hecho un hotel. Ya vuelan en su «Mercedes» por las largas avenidas. Ya lucen brillantes «Royal Kidney», brillantes gordos como patatas tempranas. Ya se han librado de hipotecas y de embargos. Ya han desempeñado las uñas.

Ahora, a vivir. A devorar kilómetros de carretera y de butifarra. A frecuentar los conciertos y las timbas. A cabalgar anglo-árabes ligeros como el viento. A montar yeguas rubias, potrancas alazanas de los bulevares de París. A dejarle al *chauffeur* la mujer gorda y la hija neurasténica. A veranear a las playas de moda, como la gente de rango, como los señores auténticos. A tomar cocinero y a comer siempre con servilleta. A rajar y a trinchar. A beber. A vivir.

Y que el que tenga penas, se las pase. Que dure indefinidamente la guerra, para que nosotros podamos fabricar, exportar. Que dure la mansedumbre del pueblo español, para que podamos acaparar. Que duren estos tiempos crudos. Que cada día estalle un conflicto nuevo. Agua, sol y guerra en Sebastopol. Que suban las subsistencias. Que escaseen los barcos y los trenes. Que aumente el valor de la peseta. Que aumente el número de los beligerantes. Cuantos más seremos, más bailaremos. Que se hinchen las bodegas del Banco de España. Que lloren los demás para que nosotros riamos. Más sangre, más oro.

Sigamos con el simil canalla. El organillero, con el dinero que le ha tirado desde el balcón una pálida enlutada, se está embozzando, está armando bronca en la taberna de la esquina. Los vecinos lo miran asqueados. En la casa del dolor corre el llanto a ríos. Pero en la casa del vino continúa la zambra.

Salud, contrabandistas, proveedores de submarinos, suministradores de platino y de bencina. Salud, fabricantes de motores, de mantas malas cobradas como buenas. Salud, espías fastuosos, periodistas de casco y de cascote, marconigrafistas de la muerte. Organizado cosos floridos, procesiones paganas, carreras hípicas. Pasead en vuestros raudos carros, oh estafadores del francés y del inglés. Derrochad. Triunfad. Por mucho que os enguantéis, no conseguiréis ocultar los dedos ganchosos, la negra zarpa. Por mucho que os bañéis y os untéis, no dejaréis de oler a fraude y a prostitución, a presidio y a lupanar. Por más que vuestras mujeres...

¡Ah, ah! Vuestras mujeres están guapas con las creaciones de Paquín, que antes llevaban las señoras honradas. ¡Las coquetas! Parecen damas de verdad. Con sus prodigios descotes, con su opulenta y jugosa pechuga. Tiradles camelias. Ahogadme esos cuellos en rosas. Ahogadme como queráis. Arrojad a esos senos de nieve, puñados de flores. Digo no. Arrojadles puñados de víboras, nidos de áspides ponzoñosos. ¡Cleopatras impúdicas! ¡Perras deseosas!

ANGEL SAMBLANCAT

Sonata XV

— Perfectament, i què?

— I res.

— Ara anem bé! I res. N'havia tingut una por de que arribés a passar alguna cosa... Perquè mireu que quan un hom ja està avesat an aquest ensopiment de Datos, Romanones i Garcías, tot d'un plegat uns ximplats a cridar-te:

— Au! Deixonde't!... què hem de fer?... no has dormit prou encara? Mira que et roben el pis, pensa que han deixat oberta l'aixeta del gas i l'ofegaràs.

Felicitment no ha estat res; uns borinots de governadors que han posat carabines a les mans dels policíes, com si els policíes no en tinguessin prou i massa amb el xarrasco. No sé què en treuran de fer passar als policíes per individus del sometent. Mireu-los que, pobre gent, feien una engunia, arrambats a les cantonades, sense sapiguer que fer-se'n d'aquells fòtils de fer mal.

Repeteixo, felicitment no ha estat res i si en dolç ensopiment estavem, ara ens hem plonjat en una mena de bany-maria datista que faria morir d'enveja al senyor Esteve.

De lo queestic més content és de que hagin tret an En Burell i an En Francos-Rodríguez.

Mira que aquests dos bandarres fer-se passar per periodistes! No comprenc com els reporters de Madrid tenien barra d'escol-

tar-los i de dir-los-hi *eminente compañero*. Que no saben, burrets, que ni aquella bacinada de «Cristo en Fornos» és feta d'En Burell, que la comprà per dos quartos? Que no ho saben que En Rodríguez ha fet tota la seva carrera caminant de quatre grapes?

— Que no!..

Que sí. De quatre grapes i amb un Pepito Canalejas sobre el llom. Tot se sab. Aixís s'arriba a ministre, aquí, a Espanya.

Ha dimitit el rei. El rei de Grecia, no us feu il·lusions. És el mal que té barallar-se amb el poble, sobre tot si el poble té capdills com En Venizelos. Ara si són com En Lerroux, com l'Alvarez o com altres que coneixem, qualsevol pot barallar-s'hi i fer-ne tot lo que vulgui.

Per cert que ara m'he enterat de que a la Grecia, de l'hereu del trono en diuen «diacoco». És veu que a Grecia, encara no neixen, ja es fumen de les persones reials.

— Diacoco!

— Diacoco!

— Cocorococo! Cacaracucu!

Ja us dic que són bromistes. I ara serietat, eh? Escolteu:

Ahora derramemos una lágrima sobre la tumba del que fué nuestro alcalde señor don Manuel Rius i Rius, marqués de Olérdola y luego beberemos una copa.

MORITZ

UN CAS DIFÍCIL

La senyora està malalta, més ningú sab lo que té; les cames se li dobleguen i res se li posa bé. Uns diuen que és un mal aire que la va agafar suant; altres, que és un cas d'anèmia que ja vé de quí sab quan. Però, sigui anèmia o aire, tingui aquest o aquell raó, lo cert és que la senyora cada dia està pitjor.

Al principi, els de la casa, optimistes inconscients, cregueren sortir del lance amb els remeies corrents. —Ella és forta,—deien sempre,— i amb uns quants dies de llit, aquesta postració estranya li passarà desseguit. Però la pobre es va agreure i el mal li apretà tan fort, que allí la teniu, rendida i freda com un còs mort.

Naturalment, la familia, veient allò, es va almar.

—La cosa va complicant-se...

—Què li podríem donar?

—Si's provés de fer-li pendre un bon reconstituent?...

—O li dessim llet?...—O ferro?...

—O un depuratiu potent?...

Però, mentres discutien,

plens de «zel» i «bona fe»,

la malalta s'agravava...

i no li donaven ré.

Tanta xerrameca buida,

tan tremenda ineptitud,

quin final tenir podien?

El que en efecte han tingut.

La malalta resta immòbil,

com ferida de ple a ple,

i els que la volten li diuen:

—Contesta'ns, ets viva o què?—

Però la senyora calla

i, movent els ulls tan sols,

els mira i sembla que pensa:

—¡Quina colla de mussols!...

Tot de cop, a última hora,

amb un aire molt formal,

ha anat a la casa un metge

que creu que ell li entén el mal.

Diu que hi ha que anar depressa

i receptor sense pò,

que tot lo prescrit fins ara

és una equivocació.

Però la familia dubta

i exclama, amb marcat rezel:

—¡Voleu dir que aquest «galeno»

no ens està prenent el pèl?

La pacient, sempre callada,

es mira al novell doctó,

i és impossible comprendre

si espera curar-se o no.

Que la tentativa és noble

i que, presos seriament,

els propòsits del nou metge

s'han d'agrahí, és evident.

Però, tal com ella es troba,

no seria molt milló

que, en lloc de dar-li potingues,

li dessin l'extremaunció?...

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 8 AL 14 DE JUNY DE 1917.

Per terra

Al front occidental, els anglesos han obtingut una victòria local esplèndida, cap al sud de Iprès, apoderant-se de l'importantíssima altura de Messines, punt dominant d'aquell indret, i de les poblacions de Messines, Wytshaete, Vostaverne i Gapoard. El nombre de presoners alemanys ha passat de 7.000 i els canons presos són una cinquantena, sense comptar els que han quedat colgats sota les runes de les trinxeres.

Al front oriental, hi ha hagut un poc més de activitat, i cap al sud han dut a terme un petit atac alguns contingents russos.

Al front italià, la violentíssima contra-ofensiva austríaca dirigida damunt les posicions recentment conquerides pels italians a l'altiplanell del Carso no ha donat resultat. Han fet els austríacs uns 6.000 presoners italians, però només han pogut reconquerir una petita part del terreny perdut. Al Trentí, forts atacs italians han permès an aquests fer uns 600 presoners.

Al front de Macedònia i al d'Àsia, no hi ha hagut cap fet essencialment remarcable.

Per mar

Un submarí italià ha tirat a fons, en el mar Adriàtic, a un torpiller austríac.

Un submarí rus no ha tornat a la seva base, considerant-se'l perdut.

Per l'aire

Una esquadra de 15 avions alemanys ha tirat bombes damunt Londres, causant nombrosos morts i ferits. Una bona part d'aquestes víctimes són criatures, per haver caigut una de les bombes sobre una escola.

Un dels avions ha estat abatut.

REPICS

UNA pluja de felicitacions diu que ha rebut En Maura, de resultes de no haver sigut cridat al Poder.

I doncs, si arriben a cridar-lo, ¿què li haurien fet?... ¿un cap nou?

Sembla que no, però no deixa de haver-hi lògica en tot això.

Perquè... pel fet de no haver sigut cridat... també el felicitem nosaltres. El felicitem i ens en felicitem.

Per alguna cosa som dels del *Maura no*.

Llegeixo:

«El benemèrit llibreter i regidor senyor Puig i Alfonso donarà una conferència pública sobre aquest tema:

»La beneficència municipal. Lo que és i lo que deuria ésser.»

Ja li direm nosaltres.

La beneficència municipal és a benefici de uns quants recomanats, i hauria d'ésser a benefici de tots els pobres.

A darrera hora s'assegura que serà nomenat Governador civil de Barcelona don Leopold Matos.

Ja ens coneixem

Va ésser en altre ocasió: *Flor de un día*.

I ara vindrà la segona part: *Espinas de una flor*.

El vell ministre de la Guerra preguntat pels periodistes si era veritat que estava malalt, va dir que no, que no tenia res, que no més tenia paciència...

Quina barra! Per a paciència, la nostra!

¿Han llegit el manifest dels mauristes de Madrid?

Es una mena de xarada amb l'estil del mestre. Ja cal que aquest s'espavili, perquè aviat els seus joves ne sabran tant com ell.

¿No hi ha qui entengui aquella carrincloneria!

En Romanones i En García Prieto s'han barallat per si era un o l'altre el que més havia defensat la supremacia del poder civil.

¿Cínics!

En Llerroux ha declarat a Madrid que si, com quefe del partit radical, no aprofitava les actuals circumstàncies per a fer la revolució, seria un farsant.

Apuntem aquest dato perquè me sembla que l'hi haurem de recordar algun dia.

Es una d'aquelles coses que tornen a la boca, com el *pavo republicano*.

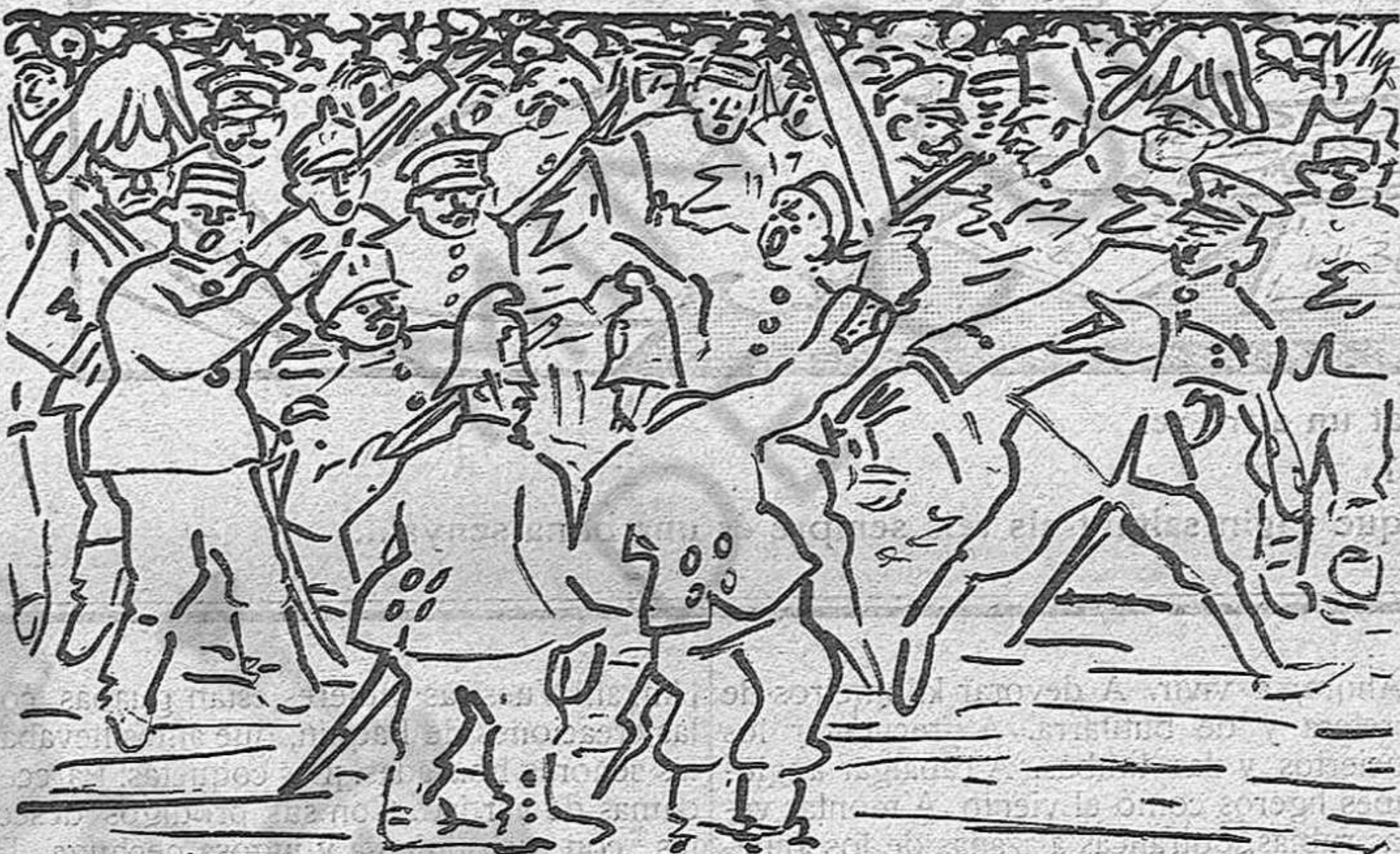
NOTES DE LA SETMANA

EL CHOR DE REVOLUCIONARIS

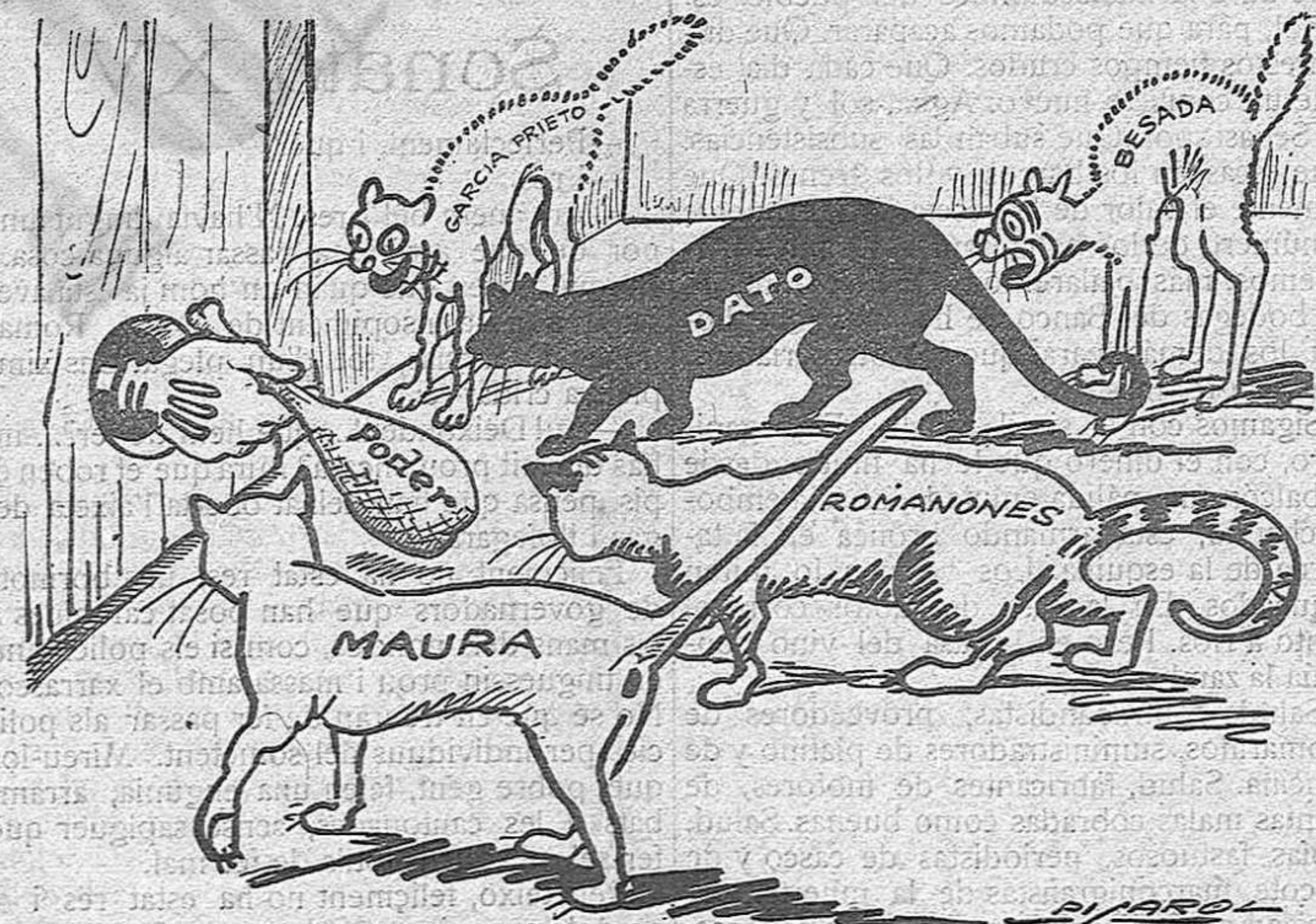
— Calma, senyors, calma;
no ens precipitem.
Quan arribi l'hora...
ja'ns hi adormirem.

ELS POLICIES TAMBÉ FAN JUNTA

— ¡Biba la Rebolucioón!...
— ¡Bibaaal!...
— ¡Abaco el Gobierno!...
— ¡Abaco!

DAVANT LA CUIXA DE POLLASTRE

El gat negre.— No cal que feu marramaus!

Me'l menjo jo i prou renyines!..

Els altres gats.— Ai, que t'hi han posat metzines
i te'n vas a can pistras!...

En Pich, datista?
I cà! Ja's cuidarà, si acàs, En Rius i Rius d'avençar-se-li!

Males aguanyades!

En un convent de monges de Vich han professat, d'un sol cop, vintivuit novícies.

Permetin que'ls hi digui, però això, en els moments actuals, demostra un criminal desafecte a la patria.

Ara que és quan les nacions necessiten mares de debo, és un gros pecat que les dones se vulguren fer mares de per riure.

El regidor Cirera feia de cordonista en la processó de Corpus.

Val a dir que de *Cireres* ja'n veurem lluir moltes més aquell dia: en el surtidor dels claustres de la Catedral, adornant «l'ou com balla».

De modo que no és precisament de cireres de lò que anem escassos sinó d'ous.

Proba de que la situació es va normalitzant, diu el Governador, és que als policies ja se'ls ha desarmat de les terceroles que duien aqueixos dies passats.

Llàstima!

Tan bonic que feien!...

Diu de Huesca, que don Valerià Weyler ha fet declaracions.

Entre altres coses més o menys substancials sembla que ha dit que ell està disposat a ésser President del Consell sempre que li donguin un bon ministre de Hisenda.

Vaia una gracia!

Així jo també en seria; un bon ministre d'Hisenda amb una caixa ben plena de diners... oi?... Mira-te'!!... Fiquen-li els dits a la boca!...

A la republica de El Salvador, una erupció volcànica, ha produït infinitat de víctimes, havent quedat més de trenta mil persones sense habitació.

La veritat, no hi veiem... El Salvador.

Fa horror suposar que hauria estat la hecatòmba si d'aquella terra en lloc de dir-se'n El Salvador se'n digués La Perdició.

Sembla que En Llerroux, al arribar a Madrid, fou objecte de una ovació a l'inversa.

Ja'm deuen haver comprès; volem dir una manifestació de desagrado.

Seria per part dels monàrquics?..

Qui sab!...

Lo més probable és que fós cosa dels mateixos republicans.

Dels republicans fastiguejats, s'entén.

Esto se va!

«Según rumores, parece que el clero tambien trata de crear una Junta de Defensa, al estilo de la de los militares.»

Això faltava veure. Els capellans contra les autoritats eclesiàstiques, de canonge per amunt.

Revolució de clergues! Sotanes enlairar!..

I que'n veurem de porqueria i de calçotets empastifats, aixis que actiuin aquestes juntes de defenza!..

Estiuejadors.

Corre la veu que En Cambó se'n va a passar una llarga temporada a Mallorca.

A Mallorca?... I no té por dels submarins?

Sòrt que an ell el respectaran. Sobre tot si, quan els tripulans teutons pugen a bordo del *Menorquin*, els engaga aquella célebre frase que'l va fer popular aleshores de l'invasió de Bèlgica.

Entusiasmat, els alemanys són capassos de quedar-se'l.

I nosaltres ho sentirem, però no podrem plorar.

OBRA NOVA

Publicació oficial

ORTOGRAFIA CATALANA

segons el sistema adoptat per

L'Institut d'Estudis Catalans

(Accentuació gràfica i ortografia de lletres)

Un follet de 24 pàgines

0'25 pessetes

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8